

Peter Pan.

(Angleška zgodba, po svoje zapisal Janez Samotar.)

Imel sem starega strica, ki je bil prehodil že pol sveta. Videl je in čul marsikaj. Ko se je bil vrnil nekoč z Angleškega, kamor je bil odšel z jadrnico po železno rudo, mi je obljubil, da mi enkrat pove zanimivo angleško zgodbo. Čul jo je bil iz ust mladega Britanca, ki se je bil z njim slučajno seznanil na cesti.

Dnevi so tekli, zgodbe pa ni bilo od nikoder. Stric se je vračal vsak večer truden od dela domov in zastonj je bilo moje pričakovanje. Vedel sem pa vendar, da bo držal obljubo, zato sem moško krotil svojo radovednost. Kar mi je bilo obljubljeno, sem izdal le sestri Ceciliji in sosedovemu Tončku in smo bili potem trije, ki smo se mučili na skrivnem z upanjem in željami. Kakšna neki bo stričeva zgodba?

Pa se je zazdelo Tončku nekega večera, da je ura prišla. Razkoračil se je moško pred stricem in previdno potipal: »Stric šime, kakšen pa je bil tisti drobni Angležič, ki vam je bil pravil tisto zgodbico?«

»I, kakšen neki?« se je namuznil stric. »Dve pedi je meril, pa kratke hlačke je imel, na glavi kapico, pod njo pa takle zavihan rilček, da je — kot ti — venomer vohal naokoli...«

Tonček je brž spoznal, da ga stric vleče. Zavrtel se je užaljeno na peti, ko da hoče oditi. Pa ga je stric prijel za roko, ga z drugo postavil na kolena ter ga miril: »Ej, ti ogenj vihravi, ti! Čaj no, saj nam še ne gori pod nogami!«

Potegnili je še dvakrat, trikrat iz vivčka, puhnil dim pred se in njegova povest se je pričela:

— Živela je nekoč deklica, po imenu Angela Darlingova. Imela je starše in dva brata, Mihca in Janezka. Vsi so živeli v hišici, ki je bila v vsem podobna drugim, le v enem ne. Pri hišici je bil namreč psiček Naná, ki je bil tudi otroška pestunja. In je bil Naná res skrben varuh! Ko so se otroci zvečer spravljali spat, jim je vsekdar skrbno ogrel ponočne srajčke, da se ne bi prehladili. Tudi jim je za na vrh pripravil še večerno kopel. In naj se je deca še tako drla, ker ji voda ni prijala, Naná je silil in silil, dokler ga ni vse ubogalo.

Pa je mati še zastran nečesa drugega ljubila psička-varuha!

Nekega večera je bila videla, da teka v otroški sobi naokrog čudna prikazen, podobna otroku. Stopila je bliže, a je podoba plašno odskočila k oknu. Mati je stekla za njo, da bi zaprla okno, a tega ni utegnila. Okno se je kar samo od sebe zaprlo in je prikazen utočila v noč. Nekaj je pa vendar še poprej padlo ženi k nogam. Bila je Senca onega čudnega, bežečega bitja. Pobralla je žena Senco, jo zaprla v skrinjo, a se je za svojo deco vendarle zbala. Skrbelo jo je, da se ne bi pošast vrnila in otrokom ne prizadejala česa hudega. Zato se je povsem zanesla na psička Naná, ki naj bi skrbno čuval nad otroki.

Vse to pa se je zdelo smešno očetu, hišnemu gospodarju, ki ni mogel razumeti, kako naj bi bil psiček pestunja otrok, s katerimi naj celo spi v sobi. Zaukazal je tedaj psičku, naj gre spat na dvorišče. Gospodinja se je sicer ukazu upirala, otroci so jokali in je sam Naná lajal in cvilil, a se je vendar vse zgodilo po očetovi volji.

V tisti noči se je pa spet okno nenadoma odprlo — in v otroško sobo je planila spet ona skrivnostna pošast.

»Kje je moja Senca?« je vprašala. »Kje, kje? Ne morem živeti brez nje!« Na dvorišču je Naná lajal na vso moč. Pošast pa je naprej in naprej vpraševala po svoji Senci in je na vsezadnje še zaklicala: »Čarovnica Tintina, povej mi, kje je moja Senca?«

Takrat je v sobo posijala bela mesečina in so njeni srebrni žarki zaplesali in plezali povsod. Zdaj so skakljali po posteljah, se vrteli po tleh, zdaj spet brzeli po stenah in se vbadali v strop, da je od povsod v sobi prepevalo in cingljalo, kakor da zvoné nešteti zvončki.

To je bila čarovnica Tintina. Prikazen pa je bil — deček. Tintina je bila začula glas dečka-prikazni in je bila prišla, da mu pove, kje je njegova Senca. Odprla sta brž skrinjo; iz nje je skočila Senca, in z njo je deček veselo zaplesal naokrog, se smejal in pel, medtem ko je čarovnica sama frfotala sem in tja kakor žareča vešča. A ko je hotel deček svojo Senco objeti, se mu je pa upirala tako, da je žalostno zajokal. In prav takrat se je deklica Angela v hiši prebudila. Čisto nič se ni zbal in je povprašala malega neznanca, zakaj joče, odkod in kdo je? On ji je pa povedal, da je Peter Pan. Nato je vzela Angela iglo in nit, prišla narahlo za Senco in jo zašila spet na Petra. Od veselja je deček Peter Pan zaplesal naokrog, saj se ga je Senca držala trdno tudi, če se je še takó sukal sem in tja.

Potem je Angela še zvedela Petra Pana življenjsko zgodbo. Povedal ji je, da živi v deželi, ki se ji pravi Kraljevstvo Fantazije. Tam, da je še mnogo drugih otrok, ki so se kdaj po nemarnosti svojih pestunjev zgubili iz svojih otroških vozičkov. Z njimi so še razne vile in čarovnice. Vsi vkup pa ne bodo nikdar dorasli v može in žene, ker jim je sojeno, da ostanejo vedno otroci in da živijo na vekomaj v onih čarobnih krajih.

Povedal je Angeli tudi, kaj se je bilo enkrat zgodilo, ko se je neki deček prvič zasmejal. Njegov smeh se je razbil na tisoč koscev, in iz vsakega takega kosca je nastala nova vila in je odšla na svet. Vsakokrat pa, kadar kdor reče, da ne veruje v vile, ena vila takoj odmré. Le nekaj pa da posebno žalosti drobne prebivalce Kraljevstva Fantazije! Nimajo ni ene mamice. —

Angela je vprašala Petra, ali ni tam med njimi nobene deklice, ki bi jim bila lahko za mamico. Peter Pan pa je zmajal z glavó in menil, da so deklice prepametne, da bi padale iz otroških vozičkov in tako zašle v Kraljevstvo Fantazije. To je bilo Angeli tako všeč, da je na mah vzljubila Petra Pana.

In je Peter Pan še zaklical: »O Angela! Pridi, da boš živela z nami in nam boš mamica!«

Takrat sta se prebudila še oba bratca — Mihec in Janezek — in jima je Peter Pan obljubil, da ju bo naučil letanja, če dovolita, da gre Angela z njim v Kraljevstvo Fantazije.

Otroka sta se bila že večkrat poprej mnogo mučila, da bi se vzdignila v zrak, a sta vsekdar padla nazaj na posteljo ali pa celo kar na tla! Peter Pan ju je poučil: »Potrebno je, da zraven mislita na lepe reči!« In se je kar sam pred njima nalahno dvignil v zrak ter tiho krožil po njem. Zdaj so se tega vsi naučili in so se vzdignili k veselemu létu. Potem so se še okna odprla in Peter Pan je zapeljal letečo jato skozi noč. Čarovnica Tintina je zvonila neprestano, — psiček Naná je obupno lajal — a otroci so splavali k zvezdam.

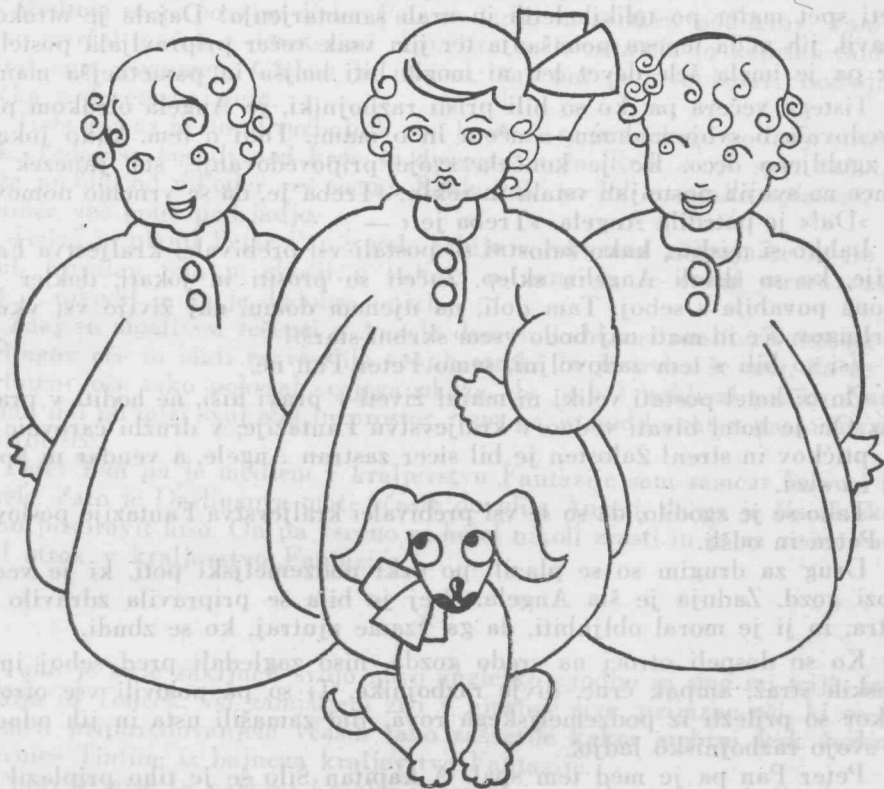
V Kraljestvu Fantazije so bili vsi mali prebivalci v skrbih zastran Petra Pana, ki je bil njih poglavar. Pa se jim je naenkrat zazdelo, da vidijo v zraku velikega belega ptiča. Tedaj se je prikazala čarovnica Tintina in jim rekla, naj onega ptiča kar ustrelé. In glej! — na tla je padla uboga

Angela s prestreljenimi prsi. Tako se je maščevala čarovnica Tintina, ker ni marala, da bi Peter Pan spravil Angelo v kraljevstvo Fantazije.

Angela pa k sreči ni bila mrtva. Okrevala je kmalu, se spet dvignila in obljubila, da bo vsem prebivalcem kraljevstva Fantazije dobra mama. Za to priliko jo je Peter Pan držal slovesno za roko.

Potem so se pa vsi hitro lotili dela in si postavili čudovito kočo. Imela je za dimnik Janezkov visoki klobuk. Vsi so bili srečni in veseli, razen Tintine, ki je bila jezna, da je bilo kaj.

Ko so tako živeli v sreči in zadovoljstvu, so vdrli v gozd črni morski razbojniki. Vodil jih je kapitan Šilo, najhujši rabelj, kar so jih poznali

otroci. Že njegovi črni, dolgi lasje so bili strašni! In pa koža: grda, rumena, da se je vsak ob pogledu na njo kar stresel!

A oči? Te oči: Ko smola temne, da se jih je preplašilo sleherno srce, ko da ga zbada nož! Najhujša pa, česar ni mogel nihče zreti, ne da bi ga stresala po hrbtu mrščal, je bila razbojnikova desna roka, ki prav za prav niti roka ni bila, ampak nekako železno šilo.

Vedeti je treba, da je bil nekoč Peter Pan podstavil kapitanu Šili nogó, in je ta cmoknil naravnost v morje. Tam ga je pa zgrr ... rabil strrr ... rašni krrr ... rokodil in mu odgriznil desno roko prav do zapestja. A to ni bilo še vse! Krokodilu je bil prvi grižljaj tako všeč, da bi bil rad dobil še drugega. Zato je pridno zalezoval kapitana Šilo v nadi, da ga enkrat kar ce-

lega požre. V kapitanovo srečo pa je bil krokodil nekoč pogoltnil kar celo uro in je ta še venomer tiktakala v njegovem trebuhu tako močno, da je vsakdo lahko zapazil že od daleč, kdaj se krokodil bliža. A to je kapitan Šilo vendar vedel, da bo ura v želodcu enkrat iztekla. Takrat pa ga bo krokodil mogel kje iznenaditi!

Lahko si tedaj mislite, kako je sovražil Šilo Petra Pana, ki je bil kriv tolikšnega gorjá.

Kakor sem že povedal, so morski razbojniki vdrli v gozd. Pri tem so pa zadeli na Indijance, ki so čuvali otroke kraljestva Fantazije. Napadli so jih in pobili... Otroci so začuli šum in hrum bitke. Bili so baš v svoji koči, kjer jim je Angela pripovedovala lepo pripovedko. Ona jim je bila v resnici taka mati, da so jo vsi ubogali in ljubili. Saj je bilo res lepo, imeti spet mater po tolikih letih in urah samotarjenja! Dajala je otrokom zdravil, jih učila lepega ponašanja ter jim vsak večer pripravljala postelje. Ker pa je imela šele devet let, ni mogla biti boljša in pametnejša mama.

Tistega večera pa, ko so bili prišli razbojniki, je Angela otrokom pripovedovala o svojem domu, o očetu in o mami. Tudi o tem, kako jokata za zgubljenico deco. Ko je končala svoje pripovedovanje, sta Janezek in Mihec na svojih posteljah vstala in rekla: »Treba je, da se vrnemo domov!«

»Da!« je potrdila Angela. »Treba je!« —

Lahko si mislite, kako žalostni so postali vsi prebivalci kraljestva Fantazije, ko so slišali Angelin sklep. Začeli so prositi in jokati, dokler jih ni ona povabila s seboj. Tam doli, na njenem domu, naj živijo vsi vkup! Darlingov oče in mati naj bodo vsem skrbni starši!

Vsi so bili s tem zadovoljni, samo Peter Pan ne.

On ni hotel postati velik; ni maral živeti v pravi hiši, ne hoditi v pravo šolo. On je hotel bivati vedno v kraljevstvu Fantazije, v družbi čarovnic in vil, ptičkov in siren! Žalosten je bil sicer zastran Angele, a vendar ni hotel dol na svet.

Tako se je zgodilo, da so se vsi prebivalci kraljevstva Fantazije poslovili od Petra in odšli.

Drug za drugim so se plazili po ozki podzemeljski poti, ki je vedla skozi gozd. Zadnja je šla Angela. Prej je bila še pripravila zdravilo za Petra, in ji je moral obljubiti, da ga vzame zjutraj, ko se zbudi.

Ko so dospeli otroci na sredo gozda, niso zagledali pred seboj indijanskih straž, ampak črne, divje razbojnike. Ti so pa polovili vse otroke, kakor so prilezli iz podzemeljskega rova, jim zamašili usta in jih odnesli na svojo razbojniško ladjo.

Peter Pan pa je med tem spal. A kapitan Šilo se je tiho priplazil po podzemeljski poti. Že se je veselil, da bo imel skoraj svojega sovražnika v pesteh! Kakor mačka se plazeč, je došel do vrat in pokukal skozi ključavnico. Peter Pan je že trdno spal. Kapitan Šilo je skušal vrata odmakniti, a je bilo zaman! Ni šlo! Peter Pan je bil rešen! Že je hotel razbojnik Šilo oditi, ko je zapazil zunaj pred hišo na mizici čašo z zdravilom. Na skrivaj je potegnil iz nedrij stekleničko s strupom in kanil par kapljic v zdravilo.

Ko se je Peter Pan prebudil, je šel, da izpolni Angeli dano obljubo. Prijel je za čašico, nagnil jo k ustom — a takrat je planila predenj čarovnica Tintina in rekla: »Ne pij, Peter! Nikar ne pij!«

A Peter je ni hotel ubogati. Nagnil je glavó, da bi mu tekočina stekla v usta. Takrat se je pa od čarovnice ukradla v kozarček plesoča srebrna luč in popila vse zdravilo do zadnje kaplje. Parkrat je še čarovnica vztrepetala, potem pobledela in... Tintina je bila mrtva.

Peter Pan se je hitro spomnil, da je mogoče le na en način oživiti čarovnico Tintino.

Zaklical je dol na svet: »Ali verujete v čarovnice in vile?«

In iz sveta so mu odgovorili: »Verujemo, verujemo!«

Tako je Tintina spet oživela. Povedala je takoj Petru Panu, kaj se je bilo zgodilo z otroki, ki so bili odšli iz kraljevstva Fantazije. Peter Pan je vstal in šel.

Prišel je neopažen do ladje baš v trenutku, ko je bičal kapitan Šilo svoje žrtve s korobačem do krvi, da bi jih lažje končal.

Peter Pan je bil že doma vzel uro s seboj. Ko je začul kapitan Šilo za seboj glasno tiktakanje, je zarjul od strahu, misleč, da je blizu strrr...ašni krrrr...rokodil.

Medtem se je povzpел Peter Pan na ladjo in se skril pod krov. Tam je trdno smrčal maček z deveterimi repi. Ura se je ustavila in kapitan Šilo je postal spet pogumen. Glasno je ukazal, naj mu prinese kateri razbojnik mačka z deveterimi repi.

Toda komaj je stopil razbojnik pod krov, že se je razlegel po ladji strašen krik. Tedaj so poslali pod krov še drugega moža. Krik se je spet začul, a moža ni bilo od nikoder več nazaj. Razbojniki so bili vsi tako oplášeni, da ni nihče več hotel pod ladjo.

Tedaj je planil Peter Pan z golo sabljo v roki med razbojnike in jih je pobil. Kapitan Šilo je skočil v valove, a nanj je že čakal strrr...ašni krrrr...rokodil in ga je dodobra požrl.

Zdaj so mogli vsi rešenci z Angelo domov. Lahko si mislite, kako sta se Darlingov oče in mati razveselila svojih otrok! In je treba še reči, da se je Darlingov oče tako pokesal svojega ukaza, da je brž poklical psička Naná ter mu dal ob mizi svoj stol in prostor. Sam pa je hodil spat v pasjo luknjo na dvorišče.

Peter Pan pa je medtem v kraljevstvu Fantazije sam samcat žaloval za Angelo. Zato je Darlingova mati včasih dovolila Angeli, da ga je šla obiskat in mu pospraviti hišo. On pa vseeno ni hotel nikoli zrasti in je za večne čase ostal otrok v kraljevstvu Fantazije.

Tako je stric zaključil svojo novo angleško zgodbo in smo mi trije, jaz, Cecilija in Tonček, vsi zamišljeni zrlí v njegove sive, prijazne oči, ki so se mu med pripovedovanjem včasih tako zasvetile kakor srebrni lesk žarkov čarovnice Tintine iz bajnega kraljevstva Fantazije.

Nato je stric še parkrat krepkó potegnil iz vivčka ter vstal. Cecilija se je takrat vzdramila in vzdihnila trudno predse: »Ah, ta Angela!«

Tonček pa je moško privzdignil svoj zavihani nosek, pogledal za stricem, ki je odhajal, ter glasno sklenil: »Ko bom velik, pojdem pa sam na Angleško!«

»Po kaj pa?« sem ga začuden vprašal jaz.

»I, po kaj? Po še eno tako zgodbo, viš ga le!« je menil užaljeno.

Takrat se je pa stric Šime pri vratih obrnil in hudomušno vprašal Tončka: »Kako pa, ko ne znaš angleščine?«

Tonček se je pa modro postavil: »O yes!«

Cecilija je zazijala od čuda, stric Šime se je pa z dvorišča smejal njegovi učenosti. Jaz pa prav dobro vem, da je Tonček pobral to svojo angleško modrost iz preproste poulične popevke, ki jo je bil že neštetokrat čul prepevati med tržaškimi pomorščaki.

O yes!